

obzvláště možnost jednání, a že stěžovateli z oněch předpokladů dozor nad studnařskými pracemi u L-y náležel a byl možným jen, když mu dal H-a o nich předchozí zprávu. Výrok o vině stěžovatele H-a je — spočívá takto po případě na nesprávném použití zákona — zmatečným podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., i bylo rozsudek ohledně tohoto stěžovatele zrušiti a pro onen nedostatek skutkového zjištění uznati dále, jak se stalo.

Čís. 2637.

Spolupachatelství při krádeži nevyžaduje pojmově, by činnost spolupachatelů byla téhož způsobu; každý jednotlivý spolupachatel nemusí provést celý trestný skutek nebo pomáhati bezprostředně při jeho konkrétních počínech; spolupachatelem je i ten, kdo přispěl k provedení činu částečně, třeba v roli podřízené (na př. byl přítomen na místě činu nebo v blízkosti jeho k tomu cíli, by kryl hlavního pachatele proti přistižení), jen když byl veden tímž zlým úmyslem k dosažení společného cíle; i tu zodpovídá za celkový výsledek činnosti, za celkovou škodu, třeba škoda jeho činností vzniklá nebo jím zamýšlená nepřesahovala částky potřebné k založení té které zločinné kvalifikace.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1927, Zm I 765/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 18. listopadu 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II a), c) a 179 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá zmatečnou stížnost, že odsouzení obžalovaného pro zločin krádeže ve společnosti přes 50, 200 a 2.000 Kč a na věcech uzamčených není proto správným, poněvadž prý rozsudek nezjišťuje, tím méně pak odůvodňuje, že obžalovaný věděl, že domnělý hlavní pachatel jde krásti věci v oné ceně a že věci ty jsou zamčeny. Stížnost je bezdůvodná. Nálezací soud dospěl na základě průvodních výsledků po skutkové stránce ku přesvědčení, že obžalovaný dopustil se krádeže jemu za vinu kladené ve společnosti s nezjištěným spoluzlodějem. V důsledku toho pohlíží soud na součinnost obžalovaného s jeho společníkem jako na činnost spolupachatelů, která pojmově předpokládá, že spolupůsobení jejich bylo neseno a proniknuto tímž zlým úmyslem k dosažení společného cíle. Takovýto společný zlý úmysl je také plně opodstatněn zjištěním rozsudku, že obžalovaný, věda, že jeho neznámý společník jde do cizího domu, by tam spáchal krádež, čekal podle předchozí dohody a po úmluvě venku a dával za účelem jistějšího provedení krádeže pozor, by pachatele varoval před případným nebezpečím a umožnil tuto krádež. Jakmile tu však byl u obžalovaného a jeho společníka takovýto společný zlý úmysl, nelze již jejich spolupůso-

bení rozčleňovati a posuzovati činnost každého z nich odděleně a samostatně, nýbrž každý z nich ručí za jednání druhého a zodpovídá každý za celkový výsledek jich společné činnosti, tudíž za celkovou škodu, byť i škoda z činnosti jednoho z nich vzniklá nebo jím zamýšlená nepřesahovala snad částky potřebné k té neb oné zločinné kvalifikaci. Pro otázku trestní zodpovědnosti nesejde též na tom, zda a kolik si spolupachatel z věci společnou činností odcizených podržel anebo podržeti chtěl, nebo kolik mu z nich bylo společníkem poskytnuto nebo přiděleno. Nad to budiž stížnosti připomenuto, že obžalovaný se za celého trestního řízení nehájil způsobem, který teprve nyní zmateční stížnost v obou probraných směrech uplatňuje (§§y 258 a 288 čís. 3 tr. ř.). Je-li podle toho rozsudek ve směrech stížností napadených bezvadný, nemůže přicházeti v úvahu pouhý přestupek krádeže, takže tu není podkladu pro dovolání se důvodu zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř.

Bezpodstatny jsou i další výtky, činěné rozsudku podle čís. 10 Šu 281 tr. ř., zvláště když při nich zmateční stížnost odchyluje se z valné části od zjištění rozsudkových. Soud běře za prokázáno, že obžalovaný při provádění krádeže neznámým společníkem za účelem jejího jistějšího provedení stál venku a dával pozor, by pachatele varoval před případným nebezpečím. Tvrdí-li stížnost, že to není prokázáno, brojí jen nepřipustně proti zjištění soudcovskému, založenému na volném hodnocení průvodních výsledků. Za onoho zjištění je arci opodstatněn předpoklad soudu o spolupachatelství obžalovaného. Neboť spolupachatelství při krádeži nevyžaduje pojmově, by činnost spolupachatelů byla téhož způsobu; každý jednotlivý spolupachatel nemusil provést celý trestný skutek nebo pomáhati účastníku bezprostředně při jeho konkrétních počinech, naopak spolupachatelem je i ten, kdo přispěl k provedení činu částečně, třeba v roli podřízené (na př. byl přítomen na místě činu neb v blízkosti jeho k tomu cíli, by kryl hlavního pachatele proti přistižení), jen když byl veden tímž úmyslem, jako druhý společník, což nalézací soud zjišťuje, bera za prokázáno, že obžalovaný po úmluvě s pachatelem a věda, že tento jde do domu krásti, čekal venku a dával pozor, by umožnil tuto krádež. Že by obžalovaný byl na hlavního pachatele pouze čekal, tudíž nečinně byl přítomen, přiči se onomu rozsudkovému zjištění a nelze proto na tomto odchýlném předpokladě budovati.

Čís. 2638.

Zákon o tisku (ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863).

Ustanovení Šu 9 zákona má za účel zjištění jména a bydliště osob podle zákona v první řadě zodpovědných, by tak v případě, že by bylo zapotřebí trestního stíhání, byl umožněn rychlý a bezpečný zákrok proti zodpovědným osobám; tomu vyhovuje pouze udání určitých fysických osob nebo takových právnických osob, o nichž lze bez zvláštního dalšího šetření rychle a spolehlivě zjistiti, které určité fysické osoby za ně zodpovídají.